



# MONITORUL OFICIAL

## AL

# ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 46

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 februarie 1998

### SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 372 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.....	2	Decizia nr. 405 din 21 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă .....	9-10
Decizia nr. 373 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 407 din 21 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 <sup>1</sup> și a art. 330 <sup>2</sup> din Codul de procedură civilă.....	11
Decizia nr. 374 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.....	4-5	Decizia nr. 408 din 21 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă .....	12-13
Decizia nr. 394 din 16 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii presei nr. 3/1974.....	5-7	Decizia nr. 416 din 28 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă .....	13-14
Decizia nr. 403 din 21 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 <sup>1</sup> și a art. 330 <sup>2</sup> din Codul de procedură civilă.....	7-8	Decizia nr. 417 din 28 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă .....	14-15
Decizia nr. 404 din 21 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 <sup>1</sup> și a art. 330 <sup>2</sup> din Codul de procedură civilă.....	8-9	Decizia nr. 418 din 28 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 <sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.....	16
		★	
		Rectificare.....	16



**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 372****din 14 octombrie 1997****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ionescu Marilena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 septembrie 1997, în prezența recurente și a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 24 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Ionescu Marilena.

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Cât privește dispozițiile art. 330<sup>1</sup>, prin aceeași decizie s-a constatat că, urmare modificării acestui text prin Legea nr. 17/1997, motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute, excepția fiind lipsită de obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

**CURTEA**

În numele legii

**DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Ionescu Marilena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Ionescu Marilena, susținând că prin decizia de fond s-a respins în mod greșit excepția de neconstituționalitate invocată, deoarece hotărârea judecătorească atacată cu recurs în anulare era irevocabilă; naționalizarea imobilului din litigiu s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor Decretului nr. 92/1950.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât, asupra constituționalității prevederilor art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

**CURTEA,**

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin recursul declarat de Ionescu Marilena nu este criticată Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997, ci este relatată situația de fapt din litigiul ce formează obiectul Dosarului nr. 2.816/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept. În consecință, în mod constant, în practica jurisdicțională a Curții s-a statuat că aspectele privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților sunt de competența instanțelor judecătorești.

Recurenta nu invocă elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții.



Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

\* Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 373  
din 14 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte  
Costică Bulai — judecător  
Florin Bucur Vasilescu — judecător  
Romul Petru Vonica — judecător  
Victor Dan Zlătescu — judecător  
Raul Petrescu — procuror  
Florentina Geangu — magistrat-asistent

CURTEA,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pețanca Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 septembrie 1997, în prezența recurentei, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 24 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Pețanca Elena.

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece în temeiul Legii nr. 17/1997 recursul în anulare poate fi declarat de procurorul general numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute la art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Pețanca Elena, pentru următoarele motive: decizia recurată nu a stabilit incidența în timp a modificării dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17/1997; art. 330 din Codul de procedură civilă este neconstituțional, deoarece încalcă prevederile art. 123 și 125 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au sollicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât asupra constituționalității dispozițiilor art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților și Senatul românesc au ridicat punctele lor de vedere.

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Referitor la incidența în timp a modificării art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, se constată că această lege nu cuprinde dispoziții în acest sens, iar Curtea Constituțională nu are competența de a interpreta aplicarea dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii lor în timp, ci numai de a constata dacă aceste dispoziții sunt în concordanță cu Constituția, ceea ce decizia recurată a și făcut.

Excepția de neconstituționalitate privind art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată în susținerea celui de al doilea motiv de recurs, urmează a fi respinsă, deoarece a fost ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbateri contradictorii, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil în judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Pețanca Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374  
din 14 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Budeanu Radu Constantin Florian și Pătrașcanu Maria Magdalena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 28 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Budeanu Radu Constantin Florian și Pătrașcanu Maria Magdalena.

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece, urmare modificării prin Legea nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi declarat de procurorul general numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute la art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, Budeanu Radu Constantin Florian și Pătrașcanu Maria Magdalena, pentru următoarele motive:

- necitarea părților la judecata în fond;
- la judecata în fond a excepției nu au fost solicitate punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului;

- dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece contravin art. 15 alin. (2), art. 16, art. 20, art. 128 din Constituție, art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii conform art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

## CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea părților la judecata în fond este neîntemeiat. Potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în cazul în care completul de judecată apreciază, în unanimitate, că excepția este vădit nefondată,

poate proceda la soluționarea ei fără citarea părților, ceea ce completul de fond a și făcut.

Cât privește motivul de recurs referitor la nesolicitarea la judecarea în fond a punctelor de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, se constată că și acesta este neîntemeiat, deoarece excepția de neconstituționalitate a fost soluționată conform dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, situație în care nu există obligația legală a solicitării punctelor de vedere menționate.

Referitor la motivul de recurs privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, se constată: Curtea a fost investită cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, în redactarea potrivit căreia recursul în anulare putea fi declarat oricând. Prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, dispozițiile art. 330<sup>1</sup> au fost

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Budeanu Radu Constantin Florian și Pătrășcanu Maria Magdalena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 394 din 16 octombrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii presei nr. 3/1974**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii presei nr. 3/1974.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 24 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 2 octombrie 1997, apoi pentru data

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 1997, pronunțată în Dosarul nr. 4.221/1995, Judecătoria Bârlad, județul Vaslui, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii presei nr. 3/1974, invocată de inculpatele Donciu Marcela și Iuga Adina.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că, prin plângerea prealabilă înregistrată la 6 iunie 1995 la Judecătoria Bârlad, județul Vaslui, Dumitru Ion și Istrate Doinița Odeta au cerut punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva inculpatelor, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 205 și 206 din Codul penal, respectiv insultă și calomnie, cu referire la Legea nr. 3/1974, fapte săvârșite prin publicarea în ziarul „Evenimentul” din Iași a unor materiale insultătoare și calomnioase la adresa persoanelor vătămate.

În susținerea excepției, inculpatele afirmă că dispozițiile Legii presei nr. 3/1974, la care presupun că se referă per-

nu există în prezent o lege care să stabilească delictele de presă, așa cum prevăd dispozițiile art. 30 alin. (8) din Constituție.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, așa cum cer prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Judecătoria Bârlad arată, în încheierea de sesizare, că Legea presei nr. 3/1974 nu a fost abrogată expres, dar ea a fost abrogată implicit prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din Constituție. Este adevărat că, potrivit dispoziției art. 30 alin. (6) din Constituție, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, însă tot Constituția prevede, la alin. (8) al aceluiași articol, că delictele de presă se stabilesc prin lege. Cum până în prezent nu a apărut o lege a presei care să stabilească aceste delictes, instanța apreciază că sancționarea insultei și calomniei cu pedepsele prevăzute în Codul penal contravine ordinii constituționale, care stabilește că faptele săvârșite în presă sunt delictes.

În consecință, instanța consideră că Legea presei nr. 3/1974 este neconstituțională.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, s-au solicitat, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului României.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că, față de conținutul normativ și social-politic al Legii presei nr. 3/1974, acesta este contrar dispozițiilor Constituției din decembrie 1991 și, de aceea, consideră că această lege a fost abrogată în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. Se precizează, totodată, că, atunci când demnitatea persoanei este atinsă prin insultă și calomnie, având în vedere că demnitatea omului se înscrie ca o valoare supremă în statul de drept român, fiind ocrotită prin dispozițiile art. 30 alin. (6) din Constituție, dispozițiile art. 205 și 206 din Codul penal constituie garanții pentru protecția demnității ființei umane, inclusiv în situațiile în care presa devine mijlocul de comitere a unor asemenea fapte.

De altfel, faptele care fac obiectul acțiunii penale se încadrează în art. 205 și 206 din Codul penal, constituind infracțiunile de insultă și calomnie săvârșite în modalitatea „prin presă”, și nu în vreuna dintre dispozițiile Legii presei nr. 3/1974, excepția de neconstituționalitate rămânând astfel fără obiect.

Se invocă, în sprijinul acestei opinii, și dispozițiile art. 279 alin. 3 din Codul de procedură penală, care se referă la infracțiunile prevăzute de „art. 205 și art. 206 din Codul penal, săvârșite prin presă” sau prin orice mijloace de comunicare în masă, adică exact situația din dosarul în cauză.

Se arată, în continuare, că nu poate fi reținut punctul de vedere al instanței, în sensul că sancționarea insultei și calomniei prin presă cu pedepsele prevăzute de Codul penal ar fi contrară Constituției, deoarece aceasta ar stabili că faptele săvârșite în presă sunt delictes, adică „infracțiuni de mai mică gravitate”. Cum legislația în vigoare nu cunoaște clasificarea infracțiunilor în „crime, delictes și contravenții”, art. 30 alin. (8) din Constituție nu se referă la „delictes de presă” ca o categorie specială de infracțiuni. Dimpotrivă, dat fiind că art. 30 alin. (8) reglementează „răspunderea civilă pentru informația sau creația adusă la cunoștință publică”, rezultă că și prin teza finală, potrivit căreia „delictes de presă se stabilesc prin lege”, s-au avut în vedere delictes civile care antrenează, în mod corespunzător, răspunderea civilă delictuală a editorului, realizatorului, autorului, organizatorului sau a proprietarului mijlocului de multiplicare, postului de radio sau televiziune.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare și actele dosarului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, precum și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Deși Legea presei nr. 3/1974 este anterioară Constituției din anul 1991, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind vorba despre efecte pe care legea — în vigoare și în prezent — le produce după adoptarea Constituției.

Pe fond, invocarea, în Dosarul nr. 4.221/1995 al Judecătoria Bârlad, a excepției de neconstituționalitate a Legii presei nr. 3/1974 este lipsită de temei, iar sesizarea Curții Constituționale cu această excepție s-a făcut cu nerespectarea dispoziției art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Conform acestei dispoziții legale, „Dacă, în cursul judecății, instanța, din oficiu, sau una dintre părți invocă neconstituționalitatea unei prevederi dintr-o lege sau ordonanță, de care depinde judecarea cauzei, excepția ridicată se trimite Curții Constituționale spre a se pronunța asupra neconstituționalității acelei prevederi”. Excepția nu poate fi deci ridicată, iar instanța în fața căreia s-a ridicat nu o poate trimite Curții Constituționale decât dacă se referă la neconstituționalitatea unei dispoziții, cuprinsă într-o lege sau într-o ordonanță, de care depinde judecarea cauzei.

În speță este vorba de o cauză penală. Instanța de judecată, sesizată prin plângerea prealabilă a persoanelor vătămate Dumitru Ion și Istrate Doinița Odeta, a pus în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatelor Donciu Marcela și Iuga Adina, pentru săvârșirea infracțiunilor de insultă și calomnie prevăzute la art. 205 și 206 din Codul penal, comise prin publicarea în ziarul „Evenimentul” din Iași a unor articole cu conținut insultător și calomnios privitor la persoanele vătămate. Conținutul acestor infracțiuni este prevăzut în legea penală, calificarea lor juridică și încadrarea, dacă faptele sunt reale, se fac în textele menționate, și anume, art. 205 și 206 din Codul penal. Faptul că insulta și calomnia au fost comise prin presă nu are relevanță pentru existența infracțiunilor sau pentru încadrarea lor juridică, ci reprezintă simple modalități de săvârșire a lor. Legea nu condiționează existența insultei sau a calomniei de un anumit mod sau de anumite mijloace de săvârșire, printre acestea putând fi și presa sau orice mijloace de comunicare în masă. Este ceea ce rezultă și din dispoziția art. 279 alin. 3 din Codul de procedură penală, în care se arată că introducerea plângerii prealabile se face direct la instanța de judecată „și în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 193, art. 205 și art. 206 din Codul penal, săvârșite prin presă sau orice mijloace de comunicare în masă”.

Singurele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei sunt deci cele din Codul penal și din Codul de procedură penală.

În ciuda acestei realități, a fost pusă în discuție Legea presei nr. 3/1974, cu toate că aceasta nu are nici o legătură cu infracțiunile de insultă și de calomnie care fac obiectul acțiunii penale. Apărătorul inculpatelor, care a formulat excepția de neconstituționalitate pornind de la faptul că inculpatele au săvârșit infracțiunile de insultă și de calomnie, de care au fost învinuite, prin presă, trage concluzia că „Este evident că părțile vătămate se referă la dispozițiile Legii nr. 3/1974”, deși persoanele vătămate nu s-au referit și nu aveau de ce să se refere la altă lege decât la Codul penal. Această art. 193 din Codul de procedură penală a Legii presei nr. 3/1974 a fost însușită de instanță, care vede în infracțiunile comise prin presă un gen aparte de infracțiuni, iar nu ceea ce sunt acestea într-adevăr, adică infracțiuni

legea penală care trebuie aplicată și nu eludată sub pretextul că insulta sau calomnia nu ar fi pedepsite atunci când sunt comise prin presă.

Deși invocarea Legii presei nr. 3/1974 și a constituționalității acesteia sunt lipsite de temei, trebuie observat că asupra constituționalității unor dispoziții din această lege Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 8 din 31 ianuarie 1996, definitivă prin Decizia nr. 55 din 14 mai 1996, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 21 iunie 1996, statuând că acele dispoziții sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 8 din 31 ianuarie 1996, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor privitoare la dreptul la replică din art. 74 alin. 2 și art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974, față de un material publicat de un organ de presă. Cu acest prilej, Curtea Constituțională a statuat că „dreptul la replică are valoarea unui drept constituțional

corelativ celui la liberă exprimare a opiniilor, indiferent în ce formă ar fi exercitat. El poate fi considerat, de altfel, în strânsă legătură chiar cu prevederile art. 30 alin. (8) din Constituție, care reglementează răspunderea civilă pentru informațiile aduse la cunoștință publică“. Or, acest drept constituțional își găsește reglementarea tocmai prin legea presei și, de aceea, „în principiu, reglementarea, din Legea presei nr. 3/1974, a dreptului la replică, chiar în stadiul actual al legislației, răspunde exigențelor de ordin constituțional cuprinse în Constituție“.

Concluzia ce se impune, față de cele sus-menționate, este că Legea presei nr. 3/1974 nu poate fi considerată în totalitatea ei ca neconstituțională, chiar dacă marea majoritate a dispozițiilor sale sunt, prin conținutul lor social-politic, contrare Constituției din anul 1991 și au fost abrogate prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii presei nr. 3/1974, invocată de Donciu Marcela și Iuga Adina în Dosarul nr. 4.221/1995 al Judecătorei Bârlad, județul Vaslui.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Valer-Vasile Bică**

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 403 din 21 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup>  
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Koin Milorad împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 1997, în prezența recurentului, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 31 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Koin Milorad.

Prin Decizia nr. 19 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, soluție care s-a fundamentat pe deciziile Curții Constituționale nr. 73/1996 și nr. 96/1996.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Koin Milorad, pentru următoarele motive:

— naționalizarea imobilului în cauză s-a făcut cu încălcarea Decretului nr. 92/1950;

— nemotivarea Deciziei nr. 19/1997, deoarece se limitează doar la referiri privitoare la decizii anterioare ale Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul apreciază că recursul este neîntemeiat.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității dispozițiilor art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive care sunt obligatorii.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

#### CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330<sup>1</sup> și ale art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Koin Milorad împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 404 din 21 octombrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup>  
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ionescu Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate

Rezolvarea problemei dacă dispozițiile Decretului nr. 92/1950 au fost corect aplicate în cazul recurentului revine Curții Supreme de Justiție, sesizată cu soluționarea recursului în anulare.

Curtea Constituțională, în conformitate cu dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 2 din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității textului de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate.

Motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond prin trimiterea la precedente judiciare este neîntemeiat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile și principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 octombrie 1997.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 1 noiembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Ionescu Maria.



Prin Decizia nr. 19 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, soluție care s-a fundamentat pe Deciziile nr. 73/1996 și nr. 96/1996.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Ionescu Maria, pentru următoarele motive:

- excepția a fost soluționată fără citarea părților;
- greșit s-a reținut că o prevedere legală declarată neconstituțională nu poate face obiectul unei noi excepții;
- s-a dispus conexarea unor dosare care au obiect diferit și părți diferite.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul apreciază că recursul este nefondat.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că recursul este neîntemeiat deoarece, asupra constituționalității art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup>, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

#### CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330<sup>1</sup> și ale art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ionescu Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 405

din 21 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pană Gheorghe și Pană Elisabeta împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997\*).

raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea părților la judecata în fond este neîntemeiat. Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevede la art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, soluția se adoptă cu unanimitatea voturilor membrilor completului de judecată, fără citarea părților.

Și cel de-al doilea motiv de recurs este neîntemeiat, întrucât o prevedere legală declarată neconstituțională de Curtea Constituțională nu mai poate face obiectul unei noi excepții, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor, astfel că textele respective nu mai pot face obiectul unei noi examinări asupra constituționalității.

Nici motivul de recurs privind conexarea dosarelor la judecata în fond nu este întemeiat. Potrivit art. 164 din Codul de procedură civilă, pricinile se pot conexe atât la cererea părților, cât și din oficiu de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexeate fiind excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții din Codul de procedură civilă, privind recursul în anulare, evident că între aceste dosare există o strânsă legătură, iar conexarea lor este justificată.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la data dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Pană Gheorghe și Pană Elisabeta.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Pană Gheorghe și Pană Elisabeta, cu motivarea că limita interpretării date de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, în sensul că dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, este nelegală. Se apreciază că neconstituționalitatea art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece cu privire la constituționalitatea acestor dispoziții legale Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

#### CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Pană Gheorghe și Pană Elisabeta nu este întemeiat și urmează a fi respins. În motivarea recurenților s-a susținut că interpretarea dată de către Curtea Constituțională dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de

procedură civilă, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, este nelegală, deoarece neconstituționalitatea acestor dispoziții legale trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil”.

Recursul în anulare a fost reintrodus în Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993, fiind reglementat de art. 330 — 330<sup>4</sup> sub titlul „Căile extraordinare de atac”.

Hotărârile judecătorești definitive, pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, când a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993, au putut fi atacate de procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite de art. V alin. 5 din această lege, iar prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, părților li s-a dat posibilitatea să atace ele cu recursul prevăzut în Legea nr. 59/1993, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992—26 iulie 1993.

Tot acest ansamblu de reglementării, cu caracter tranzitoriu, are semnificația imposibilității aplicării dispozițiilor procesuale relative la recursul în anulare hotărârilor pronunțate anterior datei la care Legea nr. 59/1993 a intrat în vigoare, adică 26 iulie 1993.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 96/1996, că dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă ar fi neconstituțională doar dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, pentru că s-ar încălca principiul neretroactivității legii, prevăzut în art. 15 alin. (2) din Constituție.

Această soluție nu este contrară principiilor stabilite prin Decizia nr. 9/1994, deoarece și în cuprinsul considerentelor acesteia s-a reținut că dispozițiile procesuale sunt, în principiu, de imediată aplicare și deci dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare, în momentul pronunțării.

Prin decizia recurată se face trimitere la Decizia nr. 96/1996, care are caracter obligatoriu potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și în care s-a reținut că textul art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă își conservă constituționalitatea în sensul arătat, evitându-se astfel orice alte interpretări care ar avea drept rezultat aplicarea lui retroactivă, contrar art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca urmare, nu poate fi primită susținerea recurenților relativă la respingerea recursului în anulare ca inadmisibil, pentru că inadmisibilitatea nu este o problemă de constituționalitate, singurul aspect care interesează contenciosul constituțional fiind raportarea prevederilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Față de cele arătate, Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 este temeinică și legală, neexistând motive care să determine casarea ei.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Pană Gheorghe și Pană Elisabeta împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
prof. univ. dr. IOAN MURARU



## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407  
din 21 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup>  
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte  
Viorel Mihai Ciobanu — judecător  
Nicolae Popa — judecător  
Lucian Stângu — judecător  
Victor Dan Zlătescu — judecător  
Paula C. Pantea — procuror  
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Curcă Magdalena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 1997, în prezența recurente, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 octombrie 1997.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330<sup>1</sup> și a art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de Curcă Magdalena.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330<sup>1</sup> și ale art. 330<sup>2</sup> din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, al art. 267 din Codul de procedură civilă, precum și al art. 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale,

## CURTEA

În numele legii

## DECIDE:

la act de retragerea recursului declarat de Curcă Magdalena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 și ale art. 330<sup>2</sup> alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cele ale art. 330<sup>2</sup> alin. 1 din același cod sunt neconstituționale. Cât privește art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care ele se aplică hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Curcă Magdalena.

Conform adresei depuse la dosar la data de 18 septembrie 1997, recurenta își retrage recursul declarat împotriva deciziei Curții Constituționale. Retragerea recursului este susținută și oral la termenul de judecată din data de 14 octombrie 1997 și consemnată ca atare în încheierea de ședință din acea dată.

Ținând seama de prevederile art. 267 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională ia act de cererea de renunțare la calea de atac, care nu este contrară prevederilor art. 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale.



Magistrat-asistent  
**Gabriela Dragon**

CVISION  
TECHNOLOGIES

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 408  
din 21 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte  
Viorel Mihai Ciobanu — judecător  
Nicolae Popa — judecător  
Lucian Stângu — judecător  
Victor Dan Zlătescu — judecător  
Paula C. Pantea — procuror  
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Băleanu Viorica Victoria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 1997, în prezența recurentei Băleanu Viorica Victoria, a intimaților Anghelache Gheorghe și Pricunda Anca Cornelia, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 octombrie 1997.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Băleanu Viorica Victoria.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că art. 330 din Codul de procedură civilă este constituțional.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Băleanu Viorica Victoria, pentru următoarele motive: Curtea Constituțională a reținut greșit, în decizia recurată, că excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, când, în realitate, aceasta a fost ridicată în legătură cu art. 330<sup>1</sup> din cod, așa cum rezultă din argumentele formulate în susținere, și anume încălcarea principiului ordinii de drept, garantat de art. 1 alin. (3) din Constituția României, prin aceea că mențiunea că recursul în anulare poate fi declarat oricând nu asigură statornicia legii; dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă au fost modificate în sensul stabilirii unui termen pentru declararea recursului în anulare, astfel încât au intervenit elemente noi, de natură să schimbe conținutul pronunțată de Curte în legătură cu aceste prevederi. Neconstituționalitatea art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă nu poate fi limitată la hotărârile pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, ci trebuie extinsă și asupra hotărârilor judecătorești ulterioare acestei date.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, cu privire la neconstituționalitatea acestor prevederi legale, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

## CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea de sesizare din 5 decembrie 1996, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă în Dosarul nr. 2.174/1996, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, ridicată de Băleanu Viorica Victoria. Prin notele scrise, depuse la dosarul menționat, Băleanu Viorica Victoria invocă excepția de neconstituționalitate „a textului art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, text în temeiul căruia a fost declarat recursul în anulare”, cu motivarea că dispozițiile art. 330 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prevăzând că recursul în anulare se poate declara oricând, nestabilind un termen maxim, încalcă flagrant principiul ordinii de drept, ce se definește prin statornicia actului de justiție, și lezează garantarea drepturilor cetățenești enunțate de art. 1 alin. (3) din Constituție. Din cele arătate rezultă că, potrivit susținerilor formulate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, aceasta privește dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă și în mod eronat a fost indicat art. 330 pct. 1 din același cod. Față de această situație, primul motiv de recurs este întemeiat, Curtea urmând a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, care, la data invocării excepției, prevedea posibilitatea declarării oricând de către procurorul general a recursului în anulare. Se constată însă că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă au fost modificate în sensul că recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Pe cale de consecință, urmează a admite recursul privind dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă și a

modifică Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din cod ca fiind lipsită de obiect.

Cel de-al doilea motiv de recurs, prin care se susține că, urmare modificării art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională trebuie să schimbe soluția pronunțată, urmează a fi respins, deoarece, așa cum s-a arătat, urmare modificării evocate, critica referitoare la text în redactarea inițială nu mai subzistă și, deci, excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din cod a rămas fără obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Băleanu Viorica Victoria privind dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Gabriela Dragomirescu**

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 416 din 28 octombrie 1997

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Teodorescu Alexandru și Teodorescu Ioana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 55 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, constatând că este lipsită de obiect în urma modificării acestor prevederi prin Legea nr. 17/1997.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, Teodorescu Alexandru și Teodorescu Ioana, pentru următoarele motive: decizia de fond este nelegală, deoarece nu a avut în vedere motivul de neconstituționalitate a textului de lege criticat, și anume dreptul procurorului general de a declara recurs în anuiare oricând; prin lege s-a recunoscut temeinic excepții invocate, în sensul că dreptul de a declara recurs în anuiare a fost limitat la 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, argumentul ce a stat la baza acestei modificări fiind acela că textul, în forma actuală, încalcă principiul constituțional al stabilității raporturilor judecătorești.

\*) Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

#### CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Curtea a fost investită cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, în redactarea potrivit căreia recursul în anulare putea

fi declarat oricând. Prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, dispozițiile art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă au fost modificate, în sensul introducerii termenului de 6 luni înlăuntrul căruia procurorul general poate declara recurs în anulare.

Potrivit practicii Curții Constituționale, inclusiv Deciziei Plenului nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, dacă textul atacat a fost între timp modificat, sesizarea rămâne valabilă numai dacă textul, în noua sa redactare, conservă excepția de neconstituționalitate.

În speță, noua redactare a textului art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă înlătură prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită conform art. 23 din Legea nr. 47/1992, astfel că, în mod întemeiat, în decizia recurată, s-a constatat că aceasta a rămas fără obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Teodorescu Alexandru și Teodorescu Ioana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 28 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 417 din 28 octombrie 1997

##### referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28 octombrie 1997.

CURTEA,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Iuga Eleonora, Ticușan Mioara și Voșteleanu Ilieșele împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997\*).

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

\*) Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 20 martie 1997.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 8 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, ridicată de luga Eleonora, Ticușan Mioara și Veștemean Nicolae.

Prin Decizia nr. 55 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece, în temeiul Legii nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi declarat de procurorul general numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute în art. 330 pct. 1 și pct. 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, luga Eleonora, Ticușan Mioara și Veștemean Nicolae, pentru următoarele motive:

— decizia de fond este netemeinică și nelegală, deoarece face trimitere la precedente judiciare;

— prin Decizia nr. 55/1997 s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, deși modificarea acestora prin Legea nr. 17/1997 produce efecte pentru viitor; la data când s-a invocat excepția de neconstituționalitate, art. 330<sup>1</sup> nu era modificat, așa încât Curtea Constituțională avea obligația să se pronunțe asupra constituționalității acestuia în redactarea inițială.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

#### CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330<sup>1</sup> din Codul de

procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond prin trimiterea la precedente judiciare este neîntemeiat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile și principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare, prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Referitor la constituționalitatea art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, se constată că, așa cum s-a arătat și în decizia recurată, aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, în sensul că recursul în anulare se poate introduce în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

În legătură cu acest aspect al modificării între timp a unui text legal, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia Plenului nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate rămâne valabilă numai dacă textul, în noua sa redactare, conservă excepția de neconstituționalitate.

Or, din examinarea conținutului actual al dispozițiilor art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă reiese că au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită conform art. 23 din Legea nr. 47/1992, astfel că aceasta a rămas fără obiect, așa cum întemeiat s-a reținut prin decizia recurată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA

În numele legii

#### DECIDE:

Respinge recursul declarat de luga Eleonora, Ticușan Mioara și Veștemean Nicolae împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 28 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Florin Gheorghe

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 418  
din 28 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte  
Costică Bulai — judecător  
Florin Bucur Vasilescu — judecător  
Romul Petru Vonica — judecător  
Victor Dan Zlătescu — judecător  
Paula C. Pantea — procuror  
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Nicolae Constantin împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997\*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 octombrie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28 octombrie 1997.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, al art. 267 din Codul de procedură civilă și al art. 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale,

## CURTEA

În numele legii

## DECIDE:

la act de retragerea recursului declarat de Nicolae Constantin împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 28 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Florentina Geangu**

\*) Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 24 decembrie 1997.

## RECTIFICARE

În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 735/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 24 noiembrie 1997 (pag. 13, coloana a doua, liniuța a 3-a) se face următoarea rectificare:

— în loc de: **Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 511** se va citi: **Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 551**.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,  
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,  
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

